

Щ Е СЕ БИЕМ, НО ПЪРВО ЩЕ ПИЕМ ЧАЙ.

Не точно девизът на *щитовете*, но също толкова уместен. Обикновено съм отвъд стените на Калия с отряда си, за да браня земите ни от неспирни яростни нападения на чудовища: джинове, зли духове, пясъчни змии и каквито други кошмари умът на човек може да сътвори само когато е обзет от трескав сън. Ала дори сега, когато сме у дома на заслужена почивка, ни предстои тежък ден на тренировки – и съм сигурна, че Таха ибн Бейек от клана Ал-Баз не може да чака.

Винаги когато сме в казармите на Калия заедно, другите от отряда на Таха ме предизвикват да се боря с него. Това е жалък опит да установим кой от нас е по-добрият *щит*, но самият Таха никога не е казвал нещо по въпроса за постоянното съперничество. Всъщност през двете години, откакто го познавам, Таха се държи сякаш не съществувам, ако не броим някое и друго подигравателно подмятане. Не се съмнявам, че другарите му от отряда ще се опитат отново след чаената церемония, но отхвърлих другите им предизвикателства като загуба на време и не смятам да размисля, макар Таха да се взира студено в мен от другия край на салона за чай. Ако човек познава репутацията му, а кой ли в Калия не я познава – талантлив стрелец с лък и зверомаг, който може

да контролира умовете на соколите, би му било простено, че си представя млад мъж с остър поглед. Ала очите на Таха са смущаващо спокойни, в измитото зелено на ливади, видели твърде много слънце и никога достатъчно дъжд.

Етикетът на чаената церемония изисква да наблюдавате човека, който приготвя Подправката, но ми се иска той да се отклони от традицията само този път и да спре да следи всяко мое движение. Развързвам връвта на копринената кесия, в която има *мисра*, и изваждам тънки ленти дървесна кора. Те са внимателно обелени от древното дърво *мисра*, растящо в светилището на Калия през няколко сгради оттук, както е стояло в продължение на хилядолетие. Ръководила съм чаени церемонии толкова пъти, че мога да го правя със затворени очи, но още се дивя на онова, което е в ръцете ми. Магия.

Светлината на фенерите отгоре примигва в изпъстрената със златни жилки кора, когато я поднасям към носа си и вдишвам дълбоко. Всеки *щит* в стаята прави същото. Навярно и те се надяват да разгадаят какъв аромат има кората от мисра. Веднъж ми се струваше, че мирише като самия живот. Друг път – на звезди и сънища. Тази сутрин мирисът е горчив като изстинала пепел на отдавна догорял и почернял огън. На някой отишъл си, ала не и забравен. Напомня ми за Атир.

Мина цяла година, откакто за последно видях големия си брат и най-добър приятел. Бях коленичила като сега, и приготвих чай от мисра, но си бях у дома и тогава Подправката още ухаеше приятно. Той дойде при мен, копнеещ за разговор, с онова слабо, озадачаващо излъчване на отчаяние около него.

– В живота има по-важни неща от дълга и правилата, Имани – рече той.

– Какви например? – попитах. Очите му придобиха печален блясък, сух като гаснеща светлина, отразена от матово острие.

– Истината – отвърна тихо. – Истината е по-важна от всичко, за нея си струва да жертваш всичко. А аз я видях. – После зачака, не знам какво. Това сякаш беше единственото, което правеше през онези последни няколко месеца преди изчезването си, да чака нещо. Ала аз не отговорих и след известно време той замина от къщи и не се върна. Така и не го попитах каква е тя, онази истина. Не исках да знам.

Пръстите ми треперят, докато слагам кората в каменното хаванче. Стисвам юмруци, за да овладеем треперенето, после вземам чукалото и стривам кората. Ароматът залива стаята; полъхва към тавана и се провира през нишките на килима. Носът ми се сбърчва, гърлото ми пари. Възпирам едно закашляне. Водачката на моя отряд, Сара, коленичи на първия ред, като вдишва уханието на доволни дълги глътки. За нея Подправката е приятна като саваните след дъжд и жасминовия парфюм на майка ѝ. Неповехнали неща и думи, останали неизречени. Веднъж попитах леля ми Азиза, която ръководи Ордена на магьосниците, защо ароматът на Подправката е различен за всеки при всяка отделна церемония.

– По същата причина, по която различните магьосници притежават различни способности: магията е огледало – отговори тя. Питам се какво отразява този горчив мирис по отношение на мен, когато е единственото, което съм усещала напоследък.

Чаят трябва да се пие в мълчание, което позволява на пиещия да размишлява върху дара на Великия дух и да се подготви да приеме магията. Двете дузини *щитове* в стаята мълчат, но умът ми е този, който бърби непокорно, и изпитвам странен страх, че те знаят това, сякаш мислите изтичат от ушите ми. Докато загребвам и изсипвам Подправката в сребърния чайник, мисля за Атур. Докато чаят кисне, а другите медитират, си представям суровата пустош, в която той изчезна мистериозно. На коя ли от стихии се е предал в крайна сметка? Безпощадното

слънце, виещите пясъчни бури, мразовитите ноци? Или навярно, както шушукат някои жестоки хора, не е било никое от тези неща, понеже е отнел сам живота си, преди някой друг да посегне на него.

Таха прочиства гърло. Отварям очи. Всички наблюдават и чакат. Ушите ми пламват, под кожената броня ме облива пот. Наливам чай в подредените върху подноса чашки и го разнасям из кръга, преди да се настаня обратно в центъра с моята. Обичайно е да изчакате този, който води церемонията, и всички следват примера ми едва когато поднасям чашата към устните си. После пием.

Горещият чай слиза надолу по гърлото ми парещ и ожесточен. Магията в него е древен дар от Великия дух на Сахир – даден за закрила на народа ни срещу обещанието, че в замяна ще браним Сахир от чудовища и външни нашественици. За известно време мисра позволява на този, който я пие, да контролира една характеристика, типична за земята, над която властва Великият дух. За някои това е близостта с пясъка или вятъра. Например покойният ми брат беше способен да променя кожата си, можеше да се преобразява в лъв. За мен това е близостта с желязото, по-точно камата, която винаги държи у себе си. Времето на действие на една чаша мисра зависи от магьосника – колкото по-умел е, толкова по-добре си служи с магията.

– Чаят ще пробуди у теб дарба, която съответства на естествените ти сили – обясни леля ми на първия ни проведен насаме урок по магия. – Представи си мисра като шивачка, която взема голямо парче коприна и създава нещо с идеални мерки, само за теб. Отначало коприната няма да изглежда особено впечатляващо, но с времето ще се превръща в нещо ново и въпреки това напълно очаквано. Така ще стане и с таланта, който мисра ще пробуди у теб. И ако желаеш да го усъвършенстваш, трябва да посветиш години на изучаване, обучение и съзерцание.

Преполовила съм чая си, когато бързо потропване прекъсва тишината и една от сводестите врати на залата за провеждане на церемонията се разтваря рязко. На прага стои Далила, най-добрата приятелка на по-малката ми сестра. Потната ѝ кожа с цвят на махагон и приведените рамене моментално ме карат да застана нащрек.

– Съжалявам – задъхва се тя, като оглежда тържественото събиране.

– Защо прекъсваш церемонията ни? – пита Таха, като се изправя на крака.

Далила се смалява с половин глава, вкопчена в месинговата топка на бравата, сякаш от това зависи животът ѝ.

– Съжалявам. Просто... Имани, може ли да говоря с теб?

Бързо пресушавам чая си, докато Таха се приближава с едри крачки до нея. Подобно на своя ползващ се с позорна слава баща, той е внушително висок и мускулист и не се колебае да използва телосложението си, за да вдъхва страх. Не помага и фактът, че е привлекателен поне външно с блестящата си черна като абанос коса и изсечена челюст – и го знае.

– Тишината е свещена за чаения ритуал – заявява той с безжалостен тон. – Не знаеш ли този основен принцип, момиче? Затвори вратата и изчакай навън, както се предполага.

– Спокойно, Таха. Няма нужда да я хокаш – казвам и също се изправям.

Той се обръща и ме поглежда над правия си нос.

– Правилата важат еднакво за всички, включително за теб и приятелите ти. Шокиращо, знам.

Другите от неговия отряд се подсмивват подигравателно; останалите *щитове* в стаята изглеждат толкова смутени, колкото се чувствам аз. Странно е. Преди се чувствах обидена, когато Таха се преструваше, че съм невидима по време на уроците, предвид че споделяме неповторими неща. На седемнайсет аз съм най-младата сред *щитовете* в най-новата история, но на осемнайсет той е

Вторият най-млад. И двамата имаме членове на семействата си в Съвета на Ал-Захим, който управлява народа ни. Баща му ръководи Съвета, а леля ми е Пазителка на мисра. Независимо какво мислят хората за това *как* бащата на Таха е станал Велик Захим, аз смятах, че едно момче от скромнен клан, сега син на най-могъщия човек в Сахир, ще иска да общува с други в подобно положение като мен. Обидата само се усили, щом отрядите ни започнаха да излизат на мисии. Чувах предадени ми от други хора истории за мнозината, които героично спасил, и ужасяващите чудовища, които погубил въпреки неимоверните трудности, и макар да правех същото, той нито веднъж не забеляза съществуването ми. Навярно това беше прикрита благословия.

– Далила, защо си тук? – питам, като му обръщам гръб. – Би трябвало да си в училище.

Тя пристъпва от крак на крак.

– Ами да, *трябваше* да сме, но Амира... тя е в беда.

Не отново. Вече съм загубила бройката на случаите, в които сестра ми е бягала от училище тази година, и се ужасявам от момента, в който това измъкване ще доведе до нещо по-лошо.

– Честно, кога ли братята и сестрите на Имани *не* са в беда? – подхвърля Фейруз, красиво, но злобно момиче от отряда на Таха.

Заг мен се разнася хор от хихикане. Извъртам се и оглеждам ухилените им лица за поне намек за срам, но с по-голям успех щях да открия разкайващи се крадци. Окуражени са от положението на Таха като най-голям син на Великия Захим, за да се боят, че ще загазят, задето са се подиграли на племенница на член на Съвета. За щастие, водачката на отряда не е смутена. Сара произхожда от горд, заможен клан на търговци, а сред тях е имало доста голям брой прочути воини.

– Един съвет, Таха, предвид че всичко това е все още много ново за теб: на човек с твоего положение не при-

ляга да насърчава противното гържане. – Тя грабва подноса за чай от пода, сякаш смята да удари Таха с него. Не е необходимо, от упрека ѝ сякаш е изникнала ръка и е зашлевила Таха по бузата, ако се съди по това колко кисел изглежда. Тя кимва към вратата. – Аз мога да довърша, Имани. Ти върви.

Отдавам ѝ чест.

– Благодаря. Моля, предай на капитан Рамиз, че ще се върна на тренировка колкото мога по-скоро.

– Не се тревожи за това – подхвърля Таха. – Сигурен съм, че тази ситуация ще бъде потулена, както си свикнала.

Пулсът ми става неравномерен. Другите *щитове* се намръщват, неколцина си разменят объркани погледи.

– За какво говориш? – пита Сара.

Срязвам Таха с най-убийствения поглед, който успявам да докарам, като се надявам да открие в него обещание, че ще му затворя устата, ако не може да го направи сам.

Той отвърща спокойно на погледа ми.

– О, нищо. Нали, Имани?

Едва мога да повярвам. Първото важно нещо, което Таха ми е казвал от две години, и намеква за брат ми. След като Атир изчезна, откриха, че е крадял мисра от Светилището – издайнически признак за магическо обсебване. С мнозинство Съветът реши да запази станалото в тайна, за да защити репутацията на моя клан. Ако се съди по това колко ядосан е Таха от този факт, съмнявам се, че баща му е бил доволен от присъдата. Сега обаче не е нито времето, нито мястото да повдигам въпроса.

– Да, нищо – промърморвам, докато подкарвам Далила навън и затварям вратата зад нас. Лекотата, която би трябвало да почувствам, заедно съм избегнала заплашителното му присъствие, бързо е заместена от ужас. – Какво е станало с Амира? – питам.

Далила започва да подтичва по коридора от пясъчник.

– Яздехме извън стените и когато спряхме да си починем, конят ѝ, конят на брат ти, искам да кажа, се отскубна и хукна.

Гърдите ми се присвиват от спазъм при второто внезапно споменаване на Атир тази сутрин.

– Имаш предвид Раад, черния жребец?

Тя кимва. Слизаме по главното спираловидно стълбище на церемониалната зала и прекосяваме сенчестото, осветено от фенери преддверие, обвито в сблъскващите се ухания на горящ тамян и чаените церемонии, които се провеждат горе. Слънчевият четириъгълник отвън е претъркан с *щитове*, събрани около спаринг-партньорите си от отряда, по-старшите членове със сурови лица гледат от страни и рязко дават съвети. Магия изпълва въздуха редом със свистящия сблъсък на мечове – в средата на голямата група пред нас един *щит* изстрелва от дланите си огнено кълбо, но връхлитащите пламъци са потушени от противника му, който изпраща порив на ураганен вятър.

– Амира го измъква от дома ви всеки път, когато отиваме да яздим – обяснява загъхано Далила, докато внимателно я превеждам покрай струя горещ въздух. – Винаги е бил малко буен, но днес беше нещо друго. Все едно на седлото имаше дявол, който го побутваше! Когато се отправи към Забранената пустош...

Ококорвам очи.

– *Забранената пустош?*

– Хей, *казах* ѝ да го пусне. Предупредих я за злите неща, които живеят там, но тя отказваше да слуша.

– Разбира се, че е отказала. – Преханвам език, преди да наругая сестра си пред другите *щитове*. Минаха месеци на болезнени спекулации, след като Атир умря. Последното, което искам, е хората да осъзнаят, че умът на самата Амира се е отклонил в странна посока, и да сметнат, че това е тема, която си струва да обсъждат.

Давам знак на красивия коняр да доведе коня ми.

– Значи ù позволи да отиде сама? – питам, като се обръщам обратно към Далила.

– Да съм ù *позволила*? Не, Амира едва не ме уби, като ме изблъска от седлото, когато отказах да продължа. Открадна ми коня!

– Моля те, говори по-тихо. – Имитирам вежлива усмивка към група *щитове*, които минават с маршова стъпка покрай нас.

– Съжалявам. Просто, моля те, спаси я. Амира не е на себе си, откакто... знаеш.

– Знам. – Конярят излиза със сребрилата ми кобила Бадр, блестяща на сутрешното слънце. Повдигам се върху хладното седло. – Връщай се на училище, Далила. Ще се погрижа да е в безопасност.

Или ще умра, докато се опитвам. Дръпвам поводите и потеглям към портите на казармата.